

РЕШЕНИЕ

№ 1684

гр. Варна, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Наталия П. Неделчева
                  Невин Р. Шакирова

като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100502642 по описа за 2022 година

Производството е по реда чл. 435, ал. 2, т. 7 и сл. от ГПК.

Образувано е по повод **жалба** с вх. № 5764/21.07.2022г., подадена от „РОСА ФЕРОСА“ ЕООД, ЕИК 000000000 – длъжник по изпълнението – **срещу** постановление за разноси от 27.06.2022г. на ЧСИ Николай Георгиев, рег. № 716 и с район на действие, този на ВОС по **изп.д. № 20197160400347**, с което са определени разноси по изпълнението в общ размер на 329.24 лева /л. 54/.

В жалбата са наведени оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на определените по изпълнителното дело разноси, основани на съображения, че начислените в тежест на длъжника такси не са заплатени авансово на ЧСИ, поради което и на основание чл. 433, ал. 1, т. 6 от ГПК изп.д. е следвало да се прекрати без извършване на изпълнителни действия. След като не е събрал таксите авансово, както изисква закона, за ЧСИ остава единствената възможност за събиране на тези такси по пътя на чл. 79, ал. 3 от ГПК – чрез снабдяване със заповед по чл. 410 от ГПК /ТР № 2/26.06.2015г. на ВКС/. Посочва, че след като дълг е погасен преди връчване на ПДИ, ГПК не предвижда възможност за събиране на разноските по изпълнението. Оспорва на следващо място начислените такси по т. 1, с доводи за липса на посочено основание; АУЗ послужил за образуване на изп.д. не е влязъл в законна сила, поради което образуваното въз основа на него изп.д. се явява недопустимо; ЗИД на ЗМДТ обхваща само местните данъци, а не и таксите битови отпадъци, за които ЧСИ е образувал настоящото изп.д.; липсват писмени доказателства от друга страна за извършени действия от ЧСИ, оправдаващи начислените по т. 5 от ТТР такси /няма връчени

ПДИ/. Таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ е дължима от длъжника доколкото в резултат на извършени от ЧСИ изп. действия по делото са постъпили суми. В случая няма такива извършени действия, поради което длъжникът не дължи таксата по т. 26 определяема върху събраната сума. Неправилно в тази връзка е изчислен и материалния интерес от ЧСИ, доколкото е определена вероятно и върху ТБО, която е недопустимо да се събира от ЧСИ. По начислените такси по т. 31 – няма доказателства за пълното им заплащане от ЧСИ. По всички тези съображения отправя искане обжалваното постановление да се отмени с извод за незаконосъобразност.

В срока и по реда на чл. 436, ал. 2 от ГПК, вискателят Община Варна не е депозирал писмено възражение.

ЧСИ изложил мотиви по обжалваното действие, като посочил, че изпълнителното дело в случая е образувано въз основа на годно изпълнително основание, а начислените с обжалваното постановление такси и разноски са на правно основание. Така обосновал неоснователност на жалбата.

Депозираната жалба е допустима, като подадена в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК /съобщението за разноски е връчено на длъжника на 12.07.2022г. /л. 52/, а жалбата е депозирана на 21.07.2022г./, от процесуално легитимирана страна - длъжник в изпълнителния процес, срещу акт подлежащ на обжалване съгласно чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК, а именно постановление за разноски и удовлетворява изискванията за съдържание по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

СЪДЪТ, след като обсъди данните по изпълнителното дело и на основание чл. 437, ал. 3 от ГПК, прие за установено следното:

Изпълнителното производство е образувано по молба на Община Варна от 19.06.2019г. въз основа на Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-3848-1, издаден на 18.04.2018г., влязъл в сила на 24.07.2018г., съставляващ Акт по чл. 106-107 от ДОПК, в който е удостоверено правото ѝ на принудително изпълнение на парично задължение на „РОСА ФЕРОСА“ ЕООД в размер на 357.76 лв. – данък върху недвижими имоти; 25.10 лв. – лихва по акт, както и лихви от 18.04.2018г. до окончателно плащане на задължението; 197.20 лв. – такса битови отпадъци; 13.71 лв. – лихви по акт; както и лихва от 18.04.2018г. до окончателно плащане на задължението. В молбата е отправено искане за цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника и налагане на всички позволени от закона обезпечителни мерки.

С Разпореждането от същата дата, ЧСИ образувал изпълнително производство; постановил изпращане на ПДИ; извършване на справки и налагане на обезпечения посочени в молбата, като определил такси по изп.д. в размер на 66 лв.

Със запорно съобщение от 26.07.2019г. до общия размер на задължението от 881.82 лв. ЧСИ постановил налагане на запор върху всички сметки на длъжника открити в „Юробанк България“ АД, а с искане за вписване на възбрана до СВп – Варна от 02.11.2021г. отправил искане за вписване на възбрана върху описани недвижими имоти на длъжника.

ПДИ е връчена на длъжника при условията на чл. 47 от ГПК.

С молба от 16.04.2022г. взыскателят сезирал ЧСИ с искане на основание чл. 433, ал. 2 от ГПК изпълнителното дело да бъде приключено, след като се съберат всички дължими такси и разноски по изпълнението съгласно ТТРЗЧСИ. Посочено е, че длъжникът е изплатил всичко по АУЗД № МД-АУІ3848-1, като е отправено искане за вдигане и на наложените обезпечителни мерки. Представил в тази връзка опис на направените плащания към 09.04.2022г., като общият размер на платеното задължение към този момент възлиза на 817.32 лв.

С молба от 19.04.2022г. длъжникът посочил съдебен адрес по изп.д., отправил искане за прекратяване на делото, както и възразил за липса на годен изпълнителен титул за образуване на изп.д., тъй като АУЗ не е влязъл в сила.

С Уведомление от 03.05.2022г. ЧСИ уведомил длъжника, че по изп.д. има непогасено задължение в размер на 329.02 лв. – такси по ТТРЗЧСИ, дължими към 03.05.2022г. С обжалваното постановление, издадено на 27.06.2022г. дължимите такси и разноски са определени в общ размер на 329.24 лв. с ДДС, както следва:

Приетите с Постановление от 19.06.2019г. – 66 лв.;

По т. 3 – за извършване на справки за длъжника и имуществото му – 2 бр. – 12 лв.;

По т. 4 – за изпращане на призовки по пощата, препис от жалба, уведомление и книжа – 5 бр. – 60 лв.;

По т. 5 – за изготвяне и връчване на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа – 1 бр. – 24 лв.;

По т. 9 – налагане на заповест без извършване на опис – 1 бр. – 18 лв.;

По т. 10 – искане до съдия по вписванията за вписване или вдигане на възбрана – 2 бр. – 36 лв.;

По т. 26 – изпълнение на парично вземане за материалния интерес по АУЗ – 98.56 лв. и

По т. 31 – допълнителни разноски – 14.68 лв.

При така установената фактическа обстановка, **СЪДЪТ** формира следните **правни изводи:**

Съгласно даденото задължително разрешение в т. 2 от ТР № 3 от 10.07.2017г. по т.д. № 3/2015г. на ОСГТК, на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 от ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението.

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника с изключение на случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 от ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство или изпълнителните действия бъдат изоставени от взыскателя или отменени от съда.

От данните по изпълнителното дело в случая се установява, че плащането на дълга в общ размер от 817.32 лв. е предприето от длъжника на вискателя към 09.04.2022г. и следхожда образуването на изпълнителното дело, поради което разносните по изпълнението са за сметка на длъжника.

Главното оплакване в жалбата е, че изпълнителното производство е образувано въз основа на нестабилен изпълнителен титул – невлязъл в сила Акт за установяване на задължения, както и че определените такси и разноси по изпълнението с обжалваното постановление не са заплатени авансово на ЧСИ. Оплакванията в тази насока са неоснователни.

Видно от представения от вискателя пред ЧСИ Акт за установяване на задължения по декларация № МД-АУ-3848-1, издаден на 18.04.2018г. и направеното в същия отбелязване, акта е влязъл в сила на 24.07.2018г. Със съобщение до Ж.И.Ж, като управител на „РОСА ФЕРОСА“ ЕООД същият е уведомен да се яви в Дирекция „Местни данъци“ за връчване на акта от 18.04.2018г., като при неявяване е указано на същия, че след 14 дни актът се счита за връчен съгласно чл. 32, ал. 6 от ДОПК с всички произтичащи от това законови последици. Съобщението е постановено на 25.06.2018г. и свалено на 09.07.2018г. Ето защо съдът приема, че актът, въз основа на който е иницирано изпълнителното производство се е стабилизирал на 24.07.2018г. Следователно, изпълнителното производство е образувано въз основа на годно изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 3 от ДОПК, а твърденията в жалбата, че актът е обжалван не са доказани, а дори и да бяха доказани принудително изпълнение съгласно цитираната разпоредба се предприема в този случай независимо от обжалването на акта.

От друга страна, както се прие в т. 11 от ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, ако вискателят не е внесъл авансово дължима такса, ЧСИ я събира от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 от ГПК, когато длъжникът отговаря за тази такса. Освен това, съгласно чл. 81 от ЗЧСИ дължимите авансови такси по изпълнението при възлагане на публични държавни и общински вземания за събиране по чл. 2, ал. 2 и 3, не се внасят от вискателя, а се събират от длъжника. В случая предмет на принудително изпълнение съгласно АУЗ от 18.04.2018г. са вземания на Община Варна под формата на местни данъци и такса битови отпадъци, ведно с лихва. Данъкът върху недвижими имоти е местен данък, който постъпва в общинския бюджет и вземането за него е публично общинско, а вземането за такса „битови отпадъци“ е също публично общинско вземане за местна такса. Т.е. дължимите авансови такси за събиране на публични общински вземания са от категорията такси, от внасянето на които вискателят е освободен съгласно чл. 81 от ЗЧСИ. Ето защо поддържаните възражения на тази плоскост също са неоснователни.

Същевременно от изпълнителното дело е видно, че същото е образувано, за което е определена такса в размер на 24 лв. с ДДС на основание т. 1 от ТТРЗЧСИ.

За длъжника и за неговото имущество са извършени справки от ЧСИ в КАТ, СВп, БНБ, ИКАР, КАИС, за които е определена такса по т. 3 от ТТР – 5 x 5 лв. + ДДС = 30 лв.

По т. 4 от ТТР е начислена такса в размер на 60 лв. с ДДС за изпратено до НАП запитване за наличие на задължения на длъжника; уведомление до длъжника за дължими такси след заплащане на задължението на вискателя; за вдигане на наложения заповор на банкова сметка на длъжника, както и за уведомяване на страните за прекратяване на делото.

По т. 5 от ТТР е начислена такса в размер на 48 лв. с ДДС за изготвена от ЧСИ и връчена на основание чл. 47 от ГПК ПДИ, както и за уведомление за наложена възбрана, връчено чрез ЧСИ Росен Сираков, с район на действие гр. Кърджали.

За наложения заповор е начислена такса в размер на 18 лв. с ДДС на основание т. 9 от ТТР, а за вписване и вдигане на възбраната – 36 лв. с ДДС определена на основание т. 10 от тарифата.

Пропорционалната такса е определена правилно съгласно регламента на т. 26, т. б от ТТРЗЧСИ – при общ размер на задължението от 817.32 лв., дължимата такса на това основание възлиза на 98.34 лв. с ДДС. Определената от ЧСИ такса е именно в този размер, която е дължима доколкото безспорно задължението е платено на вискателя след образуване на изп.д. Ето защо съдът приема, че таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ е изчислена правилно и не е завишена, а доводът за незаконосъобразност поради това е неоснователен.

Приетите разноси по т. 31 от ТТР са определени в размер на 14.68 лв. с ДДС и същите са под формата на платени държавни такси за БНБ – 1.08 лв.; банкови такси – 3.60 лв., като е предвидена и такса за заличаване на възбрана в размер на 10 лв.

Следователно, изпълнителните действия, за които са събрани оспорваните разноси са извършени такива от ЧСИ. Действително съгласно Забележка към т. 31 от ТТР допълнителните разноси са за сметка на длъжника, когато за тях е издаден документ по ЗСч. Такива документи в изпълнителното дело действително не се съдържат, но от наличните такива удостоверяващи ползвани пощенски/куриерски услуги, такси по заплатени справки, банкови такси не надхвърлящи нормативно признатите такива, съдът приема, че допълнителните разноси са действително реализирани по делото. Ето защо, съдът приема, че допълнителните разноси в размер на 14.68 лв. са действително реализирани и дължими от длъжника, а размера им – коректно сумиран от ЧСИ. Дори да се приеме, че същите не са били платени авансово от вискателя, то не е нарушен основаният принцип таксите и разноските по изпълнителното дело да се плащат от вискателя и да са за сметка на длъжника – чл. 34 от Тарифата.

В заключение, решаващият състав приема, че таксите и разноските по обжалваното постановление са законосъобразно определени, при правилно приложение на разпоредбите на ГПК и ТТР към ЗЧСИ. Жалбата поради това е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ на основание чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК жалба с вх. № 5764/21.07.2022г., подадена от „РОСА ФЕРОСА“ ЕООД, ЕИК 0000000000 – длъжник по изпълнението – **срещу** постановление за разноси от 27.06.2022г. на ЧСИ Николай Георгиев, рег. № 716 и с район на действие, този на ВОС по изп.д. № 20197160400347, с което са определени разноси по изпълнението в общ размер на 329.24 лева /л. 54/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 437, ал. 4, пр. II от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____